

ציודה לדרך:

עלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

יו"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

עלון זה מוקדש לע"נ
בלה הדסה בת ר' בנימין שפיצר ע"ה

בדרך הפרשה

בימי אמרפל.. עשו מלחמה "ויהי בימי אחשורוש"...

גזרות המן.
פרשתנו, פרשת יציאת מצרים, פותחת במלים:
"ויהי בשלח פרעה את העם". למה 'ויהי' מדוע
יציאת מצרים מספרת בלשון צער? פרשו בעלי
הדרוש שאכן יש כאן צער גדול! בני ישראל יוצאים
כעת, לאחר שראו את גבורת ה' ומעשי גדלו ותקפו
בעשר המכות, בהן ראו כי המכות נחתו על מצרים
בלבד ולא פגעו בבני ישראל, אחרי שכבר נהנו מזיו
השכינה ואכלו קרבן פסח. ולמרות כל זאת, עדין הם
מרגישים כי פרעה הוא השולח אותם! וכי פרעה הוא
השולח את בני ישראל? "ויהי" - צער - על ההרגשה
כי "בשלח פרעה את העם"! הנה עליהם להבין
שלא פרעה הוא השולח אלא הקב"ה הוא המוציאם
מצרים! רואים את חלשתם זו בעמדם לפני הים,

פרשת בשלח ארפה ומלאה בארועים מרתקים:
יציאת מצרים, מרדה המצריים אחר בני ישראל,
התפלה והזעקה לה' על שפת הים, קריעת ים סוף,
שירת הים, המתקת מי מרה, ירידת המן, הוצאת
מים בצור חלמיש, ומלחמת עמלק.

מראשיתה ועד סופה עמוסה פרשה זו באמונה
ובטחון בה', למען בזכר פי הכל מאתו יתב"ש, הוא
הפועל והמפעיל והוא מקור הישועות.

חז"ל מלמדים כי פרשיות בהן מספר על מארעות
שמחים וטובים לישראל, פותחות במלה "והנה".
כמו: "והנה כי תבוא אל הארץ" "והנה אם שמע
תשמעו אל מצותי" "והנה ביום ההוא יתקע בשופר
גדול" "והנה ה' למלה על כל הארץ". ואלו המלה
"והנה" מזכרת בפתח פרשיות בהן מספר על מארעות
מצערים שקרו לישראל, כמו: "והנה רעב בארץ" "והנה

אותה מסתדר בעצמה! הוריד האב את בנו, והנה מגיע כלב מפחיד, ומאים לנשך את הילד. צועק הילד "אבא! אבא! הצילני מן הכלב!" אמר האב: "חבל שאתה נזכר בי רק כשאתה בסכנה..."

הנמשל ברור, הקב"ה נושא אותנו על כפיו. הואג לכל צרכינו ועוטר אותנו באהבתו יתב"ש. ותוך כדי שאנו נהנים מטובו וחסדיו - שוכחים מקיומו! אומר הקב"ה, אסתיר פני מכם לרגע קט, יבוא עמלק לנשך אתכם, יבוא נגיף קטנטן להפיל בקרבכם חללים, וכונתי היא להזכיר לכם שאני קיים! תתפללו אלי!

תתקרבו אלי! ישועתי קרובה לבוא! הפרשה חותמת במלחמת עמלק. "כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל", אך לא ידי משה עשו מלחמה, לא כחם ועצם ידם של יוצאי המלחמה, אלא כל זמן שישראל מסתכלים כלפי מעלה ומשעבדים לבם לאביהם שבשמים - היו נוצחים!

נפנים את מסרי הפרשה: עלינו להתחסן מדין השתדלות, לשמר על ההנחיות ולהקפיד על הכללים. אך את עיינינו נשא למרום, את לבנו נשעבד לרבנו של עולם! רפאנו ה' ונרפא - כי אתה הוא רופא חולי עמך ישראל. הושיענו ה' ונושע כי תהלתנו אתה!

וחלקם חסרי אמונה בוכים: "המבלי אין קברים במצרים... כי טוב לנו עבד את מצרים...". הלואי ופרשתנו היתה פותחת במלים "והיה בהוציא ה' את עמו ממצרים..."

פרשתנו רצופה עליות ומורדות בבטחון בה'. לקראת קריעת ים סוף עוברים בני ישראל פחד וטלטלה בקרחם מן המצרים, ואחרי שראו את יד ה' הגדולה, שרים ומודים: "אשירה לה' כי גאה גאה... ה' איש מלחמה!" אך לאחר מכן, שוב בוכים כי אין מים ואין מזון, ומסתפקים ביכלת ה' לרדאג לבניו...

כאשר צמאו למים ברפידיים, מתבטאים בני ישראל: "היש ה' בקרבנו אם אין?" חז"ל כותבים על כך משל מעשי ומחייב. מעשה באב רחום שהרפיב את בנו על כתפו. כאשר היה הבן רעב, בקש מאביו - ונתן לו אכל. כשהיה צמא - נתן לו שתיה. יושב לו הבן, נשא בגבה על כתפי אביו, נהנה מהנוף, נוגס במאפה ולוגם מהשתיה, והנה בא מולם הלה אחד. שואל הילד את ההלה: "אדוני! ראית אולי את אבא שלי? איפה אבא?" נפגע האב וכעס, "אני נושא אותך על כתפי, מאכיל ומשקה, הואג לך באהבה וחסד, ואתה שואל איפה אבא? רד מעלי! נראה

בדרך הצדיקים

הכוונים אל כל הפונים. איש עדין לא ידע מה התרחש. הבננים שקרסו, הבחירו כלם שמשוהו חמור ארע ושיש לברח כמה שיותר מהר.

מספר חביות של אבק שרפה, שבאותה העת לא היו מעדות כלל וכלל לשמוש בטיחות, הטמנו מתחת לבנין גבוה. רב העיר, רבי יעקב יהושע פולק, ישב עם תלמידיו ומסר את שעורו. אחת החביות נחשפה לניצוץ אש שהדלק על ידי שפשוף, החביות התפוצצו בקול רעש אדיר, כשהן ממוטטות מספר בנינים באזור.

תחת ההריסות שכב הגאון הצעיר, שאך לפני רגע בער ורגש במלחמתה של תורה עם תלמידיו, וכעת היה קבור תחת משקלן העצום של קורות עץ ואבן. בנס לא נפצע מהכבד שנחת עליו, אבל הרגיש בעצמו שלא יהיה מסוגל לשאת את הכבד לארץ זמן.

בהיותו קבור בסכנת חיים, תחת הררי המפלת, נשא

כל בחור ושיבה מצפה פי רבו יעשיר וימתיק את קטע הגמרא הנלמה, על-ידי באור וחדוש של רבנו הפני יהושע. רבנו יעקב יהושע פולק, אשר השבוע (י"ד בשבט), חל יום פטירתו, זכה להנחיל ללומדים הסברים מרתקים ומאירים, המפליטים נתיב לשר וקולע בנבכי סגיות הגמרא.

רבנו, שנפטר השבוע לפני 265 שנים, שמש פרב וראש ושיבה בערי אשכנז המרפזיים, כמו פרנקפורט, לבוב וברלין. הוא הרביץ תורה ברבים וזכה לאור תורה באפן מבקד.

להלן ספור מרתק אודות רבנו, המבסס על תאורו בהקדמת ספרו החשוב "פני יהושע":

קול רעם מחריש אוזנים נשמע בעיר לבוב שבגבול פולין ואוקריינה. ברעעים הראשונים איש לא ידע מה ארע, לאחר מכן החלה מהומה גדולה ומנוסה אדירה מפל

השבוע חל יום ההולדת של צדיק קדוש נוסף, שגם עליו יש ספור הקשור לעור שהחל לראות!

ביום י"ב בשבט, לפני 390 שנה, נפטר במצרים רבנו חיים כפוס, שהיה רב וראש ישיבה בערי מצרים הגדולות. רבי חיים נולד באלג'יר למשפחה יהודית חשובה, שהיתה מגולי ספרד בגרוש הנוראי. כאשר משפחתו גלתה למצרים בצעירותו, זכה רבנו ללמוד את תורת הקבלה מפי רבנו גאון עגנו האר"י הקדוש. הוא השאיר לעם היהודי ספרי הלכה ודרשות, הידוע ביניהם הוא ספרו עם דרושים ופרושים לתורה "באור החיים".

רבי חיים מכנה היה "בעל הנס", ואף הגויים בעירו הכירו בגדלו וצדקותו. ולמה קרוי היה "בעל הנס"? רבי חיים היה דין ומורה צדק במצרים, ובקבות השנים חלה בעיניו - עד שנתעורר. היו בקהל מי שרננו אחריו שמן הסתם לקח שחד, והתקנים בו הכתוב: "כי השחד ועור עיני חכמים" - כפשוטו ממש. דבורים אלה גרמו לחלול השם נורא! כאשר הגיעו השמועות לאוני הרב, התעצב מאד. ביום שבת קדש לפני קריאת התורה, קם והכריז בקול גדול למען ישמעו וייראו: "שמעתי דבת רבים, אשר יחדו ירננו על פי לקחתי שחד ח"ו. ועתה, אם אמת הדבר, ישאר הדבר תמיד והענן יכסנו (כלומר אשאר עור לתמיד), ואם הייתי נוהר באסור קבלת שחד - יאירו עיני כבתחלה". והנה, ארע נס לעיני כלי הרב הישיש, שכבר תקופה אינו רואה מאומה בעיניו הפבויות - מביט הנה והנה והוא רואה את כלם! הוא החל לאחל "שבתא טבא" לאנשים שנוכחו בבית הכנסת, תוך שהוא נוקב בשמותיהם!

כך העיד גם רבנו הגדול הרב החיד"א, שראה את חתימת רבנו חיים כפוס בעת שהיה עור, הכתב היה גדול ומסרביל, ונפר שחותם על סמוך השערה מבלי לראות. וכן ראה רבנו החיד"א כתבים ואגרות משנים מאחרות יותר, לאחר שהתרפא וחזר לראות, ואז חתם בכתב קטן וברור מאד, וקב חתם: "ה' נסי חיים כפוס". וקבלה יש ביד תושבי המקום, שהמתפלל על קברו, מיד נושע.

לאחר מלחמת עמלק, בסוף פרשתנו, מודה משה רבנו להשי"ת. בפרשה נאמר: "ויבן משה מזבח ויקרא שמו ה' נסי". במלים אלה השתמש רבנו חיים כפוס בכל פעם אשר חתם את שמו, להודות לה' על הנס שחזר מאור עיניו, למנע חלול ה' והוצאת לעז על דין ורב צדיק.

רבי יעקב יהושע את עיניו בבטחון כלפי מעלה. מאמר הגמרא "נודרין בשעת צרה" היה אצלו לסגולה הבטוחה ביותר, והוא התפלל: רבנו של עולם, אם תעשה לי נס ותוציא אותי חי מן התפת הוא, מבטיח אני לה ש"לא אמצע עצמי מכתלי בית המדרש ולשקד על דלתי העיון בסגית הש"ס ופוסקים" (לשונו של הרב בהקדמה לספרו). עוד הבטיח לחבר את ספרו הגדול "פני יהושע".

באותם רגעים זו הקורות והאבנים לצדדים, ובארח פלאי נפתח עבורו שבייל יציאה לחיים מפיני ההריסות. רבי יעקב יהושע יצא ולפניו נגלה מחזה אימים: העיר כלה גיא הריסות, עיר אחרת מאז שהפיר... באסון נספו שלשים ושישה בני אדם, ביניהם למרבה הצער היו אשתו, בתו הקטנה, ואף חמותו.

את ספרו "פני יהושע" חבר לפי עדותו, רק לאחר שסיים ללמוד את הש"ס שלשים ושישה פעמים, כמנין ההרוגים שנספו בשרפה.

ספור נוסף מכח תורתו של רבנו ניצן כאן: שנים רבות לאחר פטירתו של ה"פני יהושע", הגיע עור אחד מתושבי העיר לשעור בבית הכנסת ולתפלת מנחה וערבית. כאשר נכנס גלה שהקדים בשעה, וכעת לא נותר לו אלא להמתין.

נגש העור לספריה, והחל מגיש את פריכות הספרים. באחת מהן חש בבליטה. כאשר פתח את הספר, גלה שבין הספר לבין הפריכה, היה נרתיק קשיח ובו משקפים עתיקות. העור שהיה לבדו, חבש מתוך סקרנות את המשקפים, וכמעט שהתעלף... הוא החל לראות הכל! הוא החליט שאינו מגלה את הדבר לאיש, אבל בערה בו הסקרנות לדעת למי שיכות המשקפים המפלאות הללו? תוצאות החפוש העלו שמדבר במשקפיו של בעל ה"פני יהושע".

במשקפים הללו למד רבנו והביט בדפי הגמרא, דרה משקפים אלו העלה על גבי הכתב את חדושי הנפלאים, במשקפים אלו התפלל וקרא פרקי תהלים - המשקפים התקדשו עד ששרה בהם כח פלאי! הם גרמו לאיש העור - לראות!

לפני פטירתו גלה העור את הסוד לבניו, וכל אחד מהם הסכים כמוכן לומר על חלקו בירשה תמורת המשקפים הנדירות. בסופו של דבר, עוד טרם החליטו על חלוקת הרכוש, נפלו המשקפים ארצה והתנפצו לרסיסים...

בְּדֶרֶךְ הַיָּמִין

התעוררות פנימית, יניקה של חיות. כאשר ה"בפנים" מתעורר – זה התאריה הקובע!
"ילדים חשובים! תלמידים מצטיינים!", פנה אלינו הרב המרצה ב"חם: "נכון שאתם רק ילדים. עדין לא סימתם מסכתות וט"רם לומדים אתם רמב"ם ושלחן ערוה, אף נתן לקרא לכם "תלמידי חכמים", פי בתוככם יש כבד התעוררות לתורה! "השרף" עולה בנפשותיכם להתקרב להקב"ה. וכמו שהאילנות חוגגים ראש השנה בהתעוררות פנימית, למרות חיצונית שוממה ודלה, כך גם אצלכם, ילדים צדיקים, הילדות קובעת! השנים הללו הן המשמעותיות ביותר! אל תפספסו את השרף, אל תכניסו בקרבכם ארס ושטויות המונעים התפתחות עתידית!".

דברים אלה עוררו בקרבי מחשבה. ר"ה לאילנות לא נחגג כאשר מגיעים לעונת הקטיף, כי מה שקובע הוא "עלית השרף באילנות" - גשמי החרף. כך אצלנו, הגרסא דינקותא, ההשקעה בגיל צעיר, ממש כמו עץ צעיר שיש להגן עליו מפני מזיקים, כמו אילן רב שנתמך בשני עמודים שמישרים את גדולו – ההורים והמחנכים – יום ט"ו בשבט, הוא יום עם משמעות גדולה עבורנו!

תאריה מרגש הוא יום ט"ו בשבט, ראש השנה לאילנות. לאחר תרדמת חרף, שלכת וקור, מתחילים האילנות להתעורר.

בילדותי הגיע רב לתלמוד התורה בו למדתי, להרצות לתלמידים במסכת ט"ו בשבט. דבריו נחרטו בלבי ועשו עלי רשם עז. הרב פתח בשאלה: היוצא לשדות, לפרדסים ולבסתנים ביום זה, ראש השנה לאילנות, מה הוא רואה? אדמה בוצית, אילנות ריקנים מעלים, פרחים, נצנים ופרות. הכל עדין חרפי, רדום ושומם. מה מיוחד בתאריה זה? לא ראוי יותר לצין את ראש השנה לאילנות בימי חדש ניסן, בהם יוצאים ורואים אילנות מלבליבים? ושמה מתאים יותר לצין ולחגג אחרי חג השבועות, אז מבשילים הפרות, והכל ירק טרי ונעים?

הסביר הרב את דברי רש"י במסכת ראש השנה (דף י"ד), המסביר את מיוחדות יום חמשה עשר בשבט, ומדוע נבחר יום זה להיות ראש השנה לאילנות: "הואיל ויצאו רב גשמי שנה - שכבר עבר רב זמנת הגשמים... ועלה השרף באילנות, ונמצאו הפרות חונטין מעתה".

אמנם מבחזי לא רואים כל התחדשות באילנות, אף בפנים מתרחש השנוי הגדול! בקרב העץ, יש

בְּדֶרֶךְ הַחַנוּנָה

ורגיש. והשיא – עצי הית והגפן. הית נראה מקמט ומעקם, והגפן פה חלש עד שהוא נתמך על עמודים וחבלים. מסר גדול טמון כאן. לאן מפנים את הכח, את המייג'רלים ואת הויטמינים? האם אנחנו משקיעים בילדינו, או שמחזיקים את הכל לעצמנו? יהודי שרשי – חי למען הדורות הבאים! לעצמו אינו זקוק למאומה, את מרצו, זמנו והונו – כל אשר לו, הוא משקיע בילדיו. אמנם ההורים נראים חלשים ופשוטים – אך ילדיהם! בלי עין הרע! אשתך כגפן פוריה! בניה כשתלי זית! הנה כי כן יברך הגבר ירא ה'!

ישנם עצים ענקיים וגבוהים מאוד. בקליפורניה נשאים עצי הסקויה לגובה 120 מטר! באוסטרליה ישנם עצי אקליפטוס שגובהם למעלה ממאה מטר! ישנם גם ארזי הלכנון האדירים, עצי שיטה, ועוד. בנוסף, ישנם עצים הדורים ויפים כמו עץ השקמה ועצי אלון.

המושג בין כל העצים הגבוהים, היפים והחזקים – שכלם עצי סרק המה, ללא פרות. לעמתם, זקוק עצי הפרי – קטנים וחלשים הם. ככל שהפרי מושך – כך העץ דליל וחלש יותר; עץ הרמונים – רזה הוא ונמוך. עץ האתרוג – חלש הוא

בְּדֶרֶךְ הָעֲרֻבוֹת

אדם חכם משקיע – הוא מגלה אוצרות! פעילי 'קרן ההסעות' עסוקים הם בגלוי מרובי יהלומים! משקיעים במשפחות ובתלמידים, מפנים את היצר-הרע (שמכנה 'אבן' בפסוק "והסרתי את לב האבן מבשרכם") וחושפים באר מים חיים, תורה וקדושה שמפכים בחיונות. את התלמידים מכונים ושולחים ללמד בישיבות קדושות, על משקל הפסוק "גפן ממצרים תסיע" – גלגלי ההסעות המה גלגלי ההצלה של עתיד עמנו.

קצמת ערבות הדדית בין כלנו! מספר לנו פעיל 'קרוב' של 'קרן ההסעות': לאחר עבודה מאמצת העברתי שני אחים מבית ספר חלוני לבי"ס למתחזקים. לקראת סוף שנת הלמודים פנה אלי המנהל, ובקש שאקח את האחים! "הם אינם מתאימים לכאן. איני רואה שהם משתלבים, ההורים אינם בקשר. קח אותם ממני...". הפעיל הצטער מאוד, אך לא התיאש והעביר אותם לבי"ס תורני של חנוה העצמאי, לידי מנהל איש חנוה ואוהב ישראל. כעבור זמן לא רב, כבר זכה לראות את הפרות! לבלוב רוחני אדיר חל בשני התלמידים, שבצעבותיהם – לאחר תהליך, כל המשפחה התרוממה ברוחניות והתעלתה בקיום התורה והמצוות! המנהל הראשון ראה מרבץ יתושים, אך המנהל השני האמין פי מתחת לסלעים ישנם יהלומים. ב"ה שני האחים כבר לומדים בישיבות קטנות ועושים חיל בתורה! ביום ט"ו בשבט, בו מתפללים על פרות טובים, ילדים קדושים וטהורים, נזכר את ילדי הקב"ה המצפים לקרוב, להשקעה ולצמיחה רוחנית. השתתפו עמנו

במדרש מובא משלו של רבי לוי (בראשית רבה פרשה כ') על דברי הפסוק: "שלחנה פרדס רמונים עם פרי מגדים" (שיר-השירים ד יג). ברשותו של אדם אחד היה שדה, ושדה זה היה מכסה בערמות של אבנים, שיצרו בצדה של מים ומקום מרבץ ליתושים. ראה אותו אדם פי עוברות השנים והשדה שלו רק גורם לנזקים, החליט למכור את שדהו למישהו אחר שישקיע בו.

הקונה ראה בשדה מציאה של ממש, והחליט להשקיע בו את כל כוחותיו. כאשר פנה את ערמות האבנים מהשדה שקנה, מצא תחת האבנים מקור מים חיים. מיד החל לעדר ולעבד את אדמת השדה, נטע בו שורות-שורות של גפנים, מיני בשמים ועצי רמון, והשקה אותם במים שנבעו במעין שבתוף השדה. את המים הנותרים הוא העביר בשדה כאמת מים שנותנת מימיה לכל מי שיושב לצדה. בפניסה לשדה, בנה הקונה החכם מגדל שמירה ואף הושיב שם שומר. כשהיו העוברים והשבים רואים שדה זה, היו מתפעלים ממנו ומהקלים ומשבחים אותו. יום אחד עבר שם אותו אדם שמכר את השדה, והוא כמובן לא האמין למראה עיניו, היתה לו חלקה כגן-עדן והוא ותר עליה כל-כה בקלות. הצטער ואמר: "אוי לי שכה מכרתי, אוי לה שכה הוצאתי מידי".

נשמות בני ישראל פזורות בערי השדה. בישובים הקטנים ובכפרי הפריפריה שגן משפחות שגראות כשדות בור שאין מה להוציא מהם, אך כאשר

בְּדֶרֶךְ הַחֵידָה:

תְּשׁוּבוֹת לְפָרֶשֶׁת בֹּא

מָה עָשׂוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּיָמֵי מַכַּת חֶשֶׁד?

• חֶפְשׁוּ אֶת הַכֶּסֶף שֶׁהַמִּצְרִיִּים הִטְמִינוּ, וְקָבְרוּ אֶת הָרִשְׁעִים שֶׁמָתוּ כִּי לֹא רָצוּ לְצֵאת מִמִּצְרַיִם.

מִדּוּעַ נֶאֱסַר עַל הַיְהוּדִים לְצֵאת מִבְּתֵיהֶם בְּלֵיל מַכַּת בְּכוֹרוֹת?

• כִּי הַמִּשְׁחִית אֵינּוּ מִבְּחִין בֵּין צַדִּיק לְרָשָׁע.

מָתִי הִכְרִיזוּ חֲרָטְמֵי פְרַעַה "אֶצְבַּע אֱלֹקִים הוּא"?

• אֵיךְ קוֹרְאִים לְשֵׁנֵי ה'פְּרָשִׁיּוֹת' הָרְשׁוּמוֹת בְּתַפְלִין, שֶׁהֵן אֵלֶּה שֶׁגַּם חוֹתְמוֹת אֶת פֶּר' בֹּא?

שְׁלַחוּ לָנוּ לְמַיִל: zaida@kerenh.org.il אוּ לַפֶּקֶס 03-8004455
וְמִי שֶׁפֶּתַר אֶת הַחֵידוֹת – נִפְרָסֵם אֶת הַשֵּׁם שְׁלוֹ עִם הַפְּתָרוֹן בְּעֶלּוֹן הַבָּא.

שְׁאֵלוֹת לְפָרֶשֶׁת בְּשַׁלַּח

- עַל מִי נִדְרָשׁ בְּפָרֶשֶׁתֵּנוּ: "חֲכָם לֵב יִקַּח מִצֹּת"?
- כָּתַב אֶת הַמִּשְׁנָה הַפְּסוּקָה, הַמְתָּאִים לְיָמֵי הַמַּגֵּפָה הַנוֹכְחִית רַח"ל: "כָּל הַמַּחֲלָה אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בְּמִצְרַיִם לֹא אֲשִׁים עָלֶיךָ כִּי..."
- מָה לּוֹמְדִים מְאֵמִירַת מִשְׁנָה רַבֵּנוּ לִיהוֹשֻׁעַ תְּלִמִּידוֹ "בְּחַר לָנוּ אֲנָשִׁים, וְצֵא הִלָּחֵם בְּעַמְלֵק..."

הַפּוֹתְרִים: צַבִּי מֵרַדְכֵי א. | שִׁימִי ג. | אַבִּיגַדוֹר ה. | מוֹיִשִׁי ה. | הִינְדָה א. | רוֹת ג. | רַבֵּקָה ח.

מַעוֹנִינִים לְהַנְצִיחַ אֶת הָעֶלּוֹן הַבֹּא לְזִכּוֹת יִקְרִיכֶם?
צַרוּ אִתְּנוּ קֶשֶׁר בְּמַיִל: zaida@kerenh.org.il

רוֹצִים אֶת הָעֶלּוֹן אֲצַלְכֶם?

שְׁלַחוּ בִקְשָׁה לְדוֹא"ל zaida@kerenh.org.il וְנִשְׁלַח אֵלֵיכֶם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ר 5-804-659-95
התורמות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדרים פלוס" ברחבי הארץ